



## ჩვენი გური რამე-რუსე.

არ ვიცი ღმერთმანი, რა ძალის თავი მარხია ამ ჩევნ დაწყებულ საერთო საქმეში, რომ ერთმა ფეხი ვერ მოიკიდა! თორებმ განა ხაშ-მელები რომ უნარიანი ხალხი იყოს, თვით სოფელშივე არ უნდა ჰქონდეთ საერთო სარდაფი, ჰყან-დეთ კარგი მცოდნე მეღვინე, რო-მელმაც ევროპიულ გემოვნებაზედ დააყენოს მთელი აუაოებელი ხაშ-მის ღვანოები და მით მოუპოვოს მას მთელს რუსეთში ბაზარი. მით უფრო საჭიროა ეს, რომ ხაშმელი ღვინო ბუნებით მაგარი, მძიმე და არა სასიამოენო სასმელია, ასე რომ თვით სირაჯები-კი აქაურს ღვინოს თავინკარიდ არა ჰყიდიან, არამდე ურევენ ამ სქელ მაგარ ღვინოს სხვა წყალ-წყალა თხელ ღვინოებს და ასე ასაღებინებენ სხვის უვარ-გის ღვინოებს-

მახსოვს ამ 18 წლის წინეთ ლ. ჯანდიერის, მაშინდელი მაზრის უფროსის რჩევით სოფ. ხაშმი-საზოგადო ვენახი დარსეს. მრჩე-ველს აზრადა ჰქონდა სოფლის შუა-გვლ მდებარე საუკეთესო სამი თხხს დესტრინა აღილზედ ახალი სისტემით გაეშენებინა სასოფლო მუშაობით ვენახი, მიეჩივნა ხალხი საერთო მუშაობას, ვენახის უკეთეს მოვლა-გაშენებას; შემოსავალი კი-დევ მოპერაციული და რაიმდენ ასე ასაღებინებენ სხვის უვარ-გის ღვინოებს.

შენ ეს თქვით, ეჭვი შეიტანე ამისთანა საკეთილო საქმეში, ხალხს

მწუროთნავი შკოლი იყო ხალხის-თვის, ჩინებული აზრი. ამ პატარა საერთო საქმეს უნდა მოკულოდა უფრო რთული, ფართო საზოგადო დაწესებულება, აი თუნდ საერთო-სარდაფი და სხვა.

მერე გამოილო მოსალოდნელი ნაყოფი ამ საქმეში? 18 წელიწადი საკმარისი დროა, რომ დაფასოვეს საქმეცა და მის ნაყოფიც, შენ არ მოუკვდე მკითხველო, ჩემ თავს, რომ ეს საერთო, ვითომ და სამა-გალითო ვენახი უველა გლეხის ვე-ნახედ სამაგალითოდ ცუდათ არის შემუშავებული. ხალხს სამუშაოთ ჯოხით ერეკება მამისახლისი და ამ ხანში მგრინა ორმოცჯერ გადა-წყიტეს გაეყიდნათ, მოეშორებინათ თავიდგან ეს მოსაბეზრებელი, ხალ-ხის აზრით საქმე, მაგრამ თუ დღემ-დის გაუსყიდავი დარჩათ, ესეც კი-დევ გაუწვრონელობის ბრალია: ვერ მოახერხეს, ვერ შეიკრიტნენ და ვერ შეთანხმდნენ საერთო საქმეზედ ერთს გადაწყვეტილებას დასდგო-მოდნენ. ასე რომ ეს საქმეც კიდევ ქართველურიდ დაბოლოვდა.

მახსოვს კიდევ ამ ვენახის დაარ-სების შესახებ ერთმა ინტელიგენ-ტმა პირმა ცოტაეჭვი შეიტანა მის მომავალზედ, აღორძინებაზედ და ეს ეჭვი იქვე ხმა მაღლა, თუმცა ცო-ტა ყოყმანით, გამოთქვა (ძრიელ დიდის რიხით, დიდის იმედებით იყვნენ უველანი გატაცებულნი, მო-დი და ნუ იყოყმანებ).

შენ ეს თქვით, ეჭვი შეიტანე ამისთანა საკეთილო საქმეში, ხალხს

გულს უტეს, ის შენს მტერსაც ნუ დაადგეს, მკითხველო, რაც ამ საწყალს გულ გატეხილს კაცს დააყენეს ან იქვე ყრილობის დროს ან კიდევ მაშინდელ „ივერიაში“.

ერთმა უდღეო „ნაბოლარამ“ (ფე-დონიმი გახლდათ) ზულუსიც კი დაუძახა, როგორ გაბედე და ეჭვი შეიტანე ქართველ ხალხის უნარ-ზედ საერთო საქმის წარმატებაზედო. ამ 18 წლის განმავლობაში უდღეო „ნაბოლარას“ (უდღეოს ვეძახი იმისთ-ვის, რომ სულ ორი დღე ააწრიპინ კალამი) ერთხელაც. არ უკითხნია თურა მოუვი და ხაშმის საზოგადოა ვენახს და რამდენად გამართლდა მი-სი აღფრთვანებული შეხედულება, ან მისგან გალანდული მოწინა-ძლიმდეგის ეჭვები. საქმე არა გაქვს, მკითხველობა უეჭველია პირადმა ან-გარიშმა იმ პირისადმი ააწრიპინები-ნა კალამი, (საზოგადოების აზრიც მისკენ იყო, ტაშს აღვილად დაი-მსახურებდა). თორემ ხაშმის საზო-გადო ვენახის საქმე იმას ისე ანა-ღვლებდა, როგორც მე და შენ მესამე სათაბირო დუმა. ასეთი გულრწფელი მოღვაწეები, „ლი-ტერატორები“ გვყვანან, ბატონე-ბო როგორიც მღვდელი, ისეთიც ერ-ოც მე კი უკულმა ვიტყვი: რო-გორიც ერთი, ისეთი მღვდელი, თორემ სხვა ერში ამისთანა „ლი-ტერატორ“ მოღვაწეებს ტაშს არა-ვინ დაუკრავდა

ხორცი ნაბარევის ცხვრისა ყვითე-ლია და ლორწოიანი. იმის თათარი და ბერძენი თუ სკამს, თორემ მწყემ-სი ზედაც არ დაჭხედავს.

მეორე ღამეს უფრო ეშხით სავსე მთვარიანე ღამე ღადგა... სანდრო ჯერ ისევ ხევების ღეღე-ღუღეს გა-დევდა, რომ მის მაროს სახლის არე-მარესთან საშინელი ამბავი ხდე-ბოდა... სანდროს და მაროს დამო-კიდებულობას თვალყური აღვნა ვილაც საზიზლარმა... იგი მივიდა ღობესთან და გაღისროლა ჩირდაში კენჭი. მაროს სანდრო ეგონა და გაეჭანა კარებისკენ... უცნობი გა-დაეხვით მაროს, მაგრამ ამ უკანასკანელმა იგრძნო და შეპკივლა. უც-ნობმა უშველებელის მძლავრობით გაღიტაცა მარო კარებს იქთ. პირ-ში ჩასჩარა ხელცახოცი და წალო გადაღმა ხევისკენ... თავ-განწირულ-მა ბრძოლამ მაროს ვერა უშველა-რა... საზიზლარმა მას ნამუსი აჭა-და... იმიაცალი პირილი ხელცახო-ცი და აპირებდა გაქცევას. მაგრამ მას საშინელის ძალით დაებლაუჭა ჩოხაზედ. აღარ უშვებდა და საზა-რელის ხმით ემუდარებოდა: „მო-

საგლებო უზარეს და გამოსის კამისია.

საადგილ-გამულო კამისია.

VI.

მეორე სოფელი, რომელმაც მოპა-ართა კამისის საშეელად, დიდ თონეთია. ეს სოფელი ტფილისი გაზრიაშია, ძველ საბარათიანოში. თო-ნეთის შეზობლად გაშენებულია რუ-სის სოფლები: მანგლისი, პრიუტ კანსტანტინესკუო. რუსის სოფ-ლებს სახლემწიფო მამული საკმარი-სად აქვთ მიზომილი მთავრობისაგან და სცხოვრობენ კეთილად.

ღიდ თონეთში სცხოვრობს სამა-კომლზე მეტი მცხოვრები. მესამედ იქნება გაქართველებული სომხობა ქართველობა და სომხობა სცხოვრო-ბენ ჯერ-ჯერობით წყარიად და მე-ზობლურიად, თუ შემდევგში ღმერთ არ გაუწყრათ და წყალი არავი აამღვრია.

თონეთმა მოისურვა ეყიდა მი-ლორი ავგდანეთი, ზომით 215 ღე-ტინა, რომელიც ეკუ უნოდა თ-ვად ბარათაშვილებს. ფასი იყო 1612 შანათი. დესეტინა მოუსი 75 მ. ხო-ლო დღიური 37 მ. 50 კა. ე-გდანეთი სათიბ-საძოვარია და ლი-საჭიროებას წარმოადგენს სოფლი სათვის. ეს მამული რომ ხელიდ წასელოდათ, თონეთი დაიღუპებოდა. დაფა-ურინენ სოფლის თავი კაცები, მასახლისი გიორგი სულეიმანიშვი-ლი, ზაქარია ბადალაშვილი და კი-ლიდან დაუკრავდა.

კალ ბარემ, ცოცხალს ნუ მიშვ-ბო!.. რაღან ვეღარ დაეხწის. დასუცა მეტრლუდში ხაჯალი და იქ მოკლი ბეჭ-კრული.

მთელი სოფელი ნარია ააქითის გაროს ამ გვარმა უბეღურობამ. და საფლავებისას კუბოს ძლივ აპგლ ჯეს სანდრო, რომელიც დაკონილ მაროზედ საშინლად გმინავდა ც ზმულდა... ყველა გაფაციცები ექვებდა ამ საშინელ საზიზლობაში ჩამდენის. თვით სანდროც ამ აზრი გაიმსკვალა; და-ივიწყა, ცხვარის სახლ-კარიც და მასში მყოფი საც-ლო მოხადებოდა. დაფა-ურინენ სოფლის თავი კაცები, მასახლისი გიორგი სულეიმანიშვი-ლი, ზაქარია ბადალაშვილი და კი-ლიდან დაუკრავდა.

8. გულისაშვილი

## გელ-კრული.

(მოთხოვბა.)

(გაგრძელება\*)

ჯერ მგლის ფრად არ ენათნა, რომ სანდრო უშველებელის მცერ-დის ქმენით თავს დაადგა თოხად მოკეულს თეთვისას და რიხიანად გას-ძახა მწყემსებს: „აღექით ვაჟ-ვაცნო! ცხვარი გავშალოთ, რომ სიგრილით მომოენ რამ“!..

— ეს კი იყო, ეს ოხერი ჩამები-ნა! რა ბრიულად გამომაღვიდე, ბიუ-ჟი სანდრო?! ამბობდა თვალე ფშვნეტით თეთვია.

— შენ ცეცხლა პირას უნდა იხუ-ხებოდე, ბიძია თეთვი, რაღა დროს შენი თეთვია?

— ჩამოეხსენ, სანდრო, შენც უნ-და მოკეულდე, თუ ღმერთმა გაცა-ლია—სთქვა ხუმრა ილომ, თან მღე-რის კილოთი დაიწყო: „ბერიკაცი თვერესო, ყმაწვილს ერთი ჰევდესო“ ამის თქმაში მოაწოდა არყით სავსე ყანწი თეთვისა... არყის ტიკვორა-კი ილიაში მოეგრარა. თეთვიამ ნაწ-ყენმა რიხიანად სთქვა: „ახილსა ნამუ-

\*) თეოს ერყვიან მეცხვარენი საყარაუ-ლოდ მარჯვე ადგილს დამ დაბინავებულ ცხვრის ფარის გვერდებდა.



